

ਫੁਲ ਬੈਂਚ

ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਭੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਜਸਟਿਸ ਫਲਸੌ ਅਤੇ ਕਪੂਰ
ਮੈਸ਼ ਟ੍ਰੇਡਿੰਗ, ਕੰਪਨੀ, ਓਡੀਅਨ ਬਿਲਡਿੰਗ, ਨਵੀਂ ਦਿੱਲੀ, - ਪਟੀਸ਼ਨਰ।

ਬਨਾਮ

ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ, ਅਜਮੇਰ, ਰਾਜਸਥਾਨ ਅਤੇ ਮੱਧ ਭਾਰਤ, ਦਿੱਲੀ - ਜਵਾਬਦਾਤਾ

1953 ਦਾ ਸਿਵਲ ਰੈਫਰੈਂਸ ਨੰਬਰ 11

ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਐਕਟ (1922 ਦਾ XI) ਸੈਕਸ਼ਨ 66- ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ- ਰਾਜ ਕਰੋ ਭਾਵੇਂ ਨਿਰੋਲ-ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ, ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:-

(1) ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ?

(2) ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ-ਪੱਖੀ ਹੈ ਤਾਂ ਕੀ ਨਕਦ-ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸਰੋਤ ਦੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1946-47 ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ।ਕੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1948-49 ਲਈ ਅਣਦੱਸੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ?

ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਪ੍ਰਤੀ ਆਯੋਜਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ।

ਕਿ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਜਸਟਿਸ ਫਾਲਸੌ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ

ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਨਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਖੜ੍ਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ, ਅਪੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਖੁਦ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿੰਦੂ

ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਅਪੀਲੀ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਜਸਟਿਸ ਕਪੂਰ ਦੁਆਰਾ ਆਯੋਜਿਤ

ਉਹ-

- (i) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਹੈ;
  - (ii) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਜਿੱਠੇ ਗਏ ਹਨ;
  - (iii) ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ;
  - (iv) ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਵਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਰੈਫਰ ਕਰਨਾ;
  - (v) ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਤੱਕ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ;
  - (vi) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(1) ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(2) ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ;
  - (vii) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਖੁਦ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਧਾਰਾ 66(1) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੱਕ ਵੀ ਸੀਮਿਤ ਹਨ; ਅਤੇ
  - (viii) ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਵਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।
- (21 ਅਕਤੂਬਰ 1954 ਨੂੰ ਮਾਣਯੋਗ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਭੰਡਾਰੀ ਅਤੇ ਮਾਣਯੋਗ ਮਿਸਟਰ ਜਸਟਿਸ ਫਲੌਰ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰੇ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ।)

1922 ਦੇ ਇੰਡੀਅਨ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ XI ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਰਜਿਸਟਰਾਰ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬੰਬੇ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ 9 ਅਪ੍ਰੈਲ 1953 ਦੇ 1951-52 ਦੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਆਰ.ਏ. 652 ਦੇ ਨਾਲ ਅੱਗੇ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ।

ਆਰਡਰ

ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਭੰਡਾਰੀ, ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵੱਲੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਅਤੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੈਂਚਾਂ ਦਰਮਿਆਨ ਫੈਸਲਿਆਂ ਦਾ ਟਕਰਾਅ ਹੈ। ਸਾਡਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਮਤਭੇਦ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਜੋ ਆਪਣੇ ਆਪ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਇਆ ਹੈ, ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵੱਡੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਕੇ ਐਲ ਗੋਸਾਈਂ ਅਤੇ ਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਅਗਰਵਾਲ।

ਐਸ.ਐਮ. ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਅਤੇ ਐਚ.ਆਰ. ਮਹਾਜਨ ਜੀ.ਐਸ. ਪਾਠਕ, ਅਤੇ ਏ.ਐਮ. ਸੂਰੀ, ਜਵਾਬਦੇਹ ਲਈ।

ਨਿਰਣਾ

ਜਸਟਿਸ ਕਪੂਰ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਬੈਂਚਾਂ ਸਮੇਤ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਦਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਾਂ ਦੇ ਮਤਭੇਦ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਜੋ ਰਾਏ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਹੈ-

“(i) ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ?”

ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਨਾਨਕ ਚੰਦ ਮਲਿਕ ਸਰਕਾਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀ ਸੀ। ਜੂਨ, 1946 ਵਿੱਚ ਸਰਕਾਰੀ ਨੌਕਰੀ ਤੋਂ ਸੇਵਾਮੁਕਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਉਸਨੇ ਡਿਸਪੋਜ਼ਲ ਵਿਭਾਗ ਅਤੇ ਹੋਰ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਮਾਲ ਖਰੀਦਣ ਅਤੇ ਵੇਚਣ ਲਈ ਮੈਸ਼ ਟਰੇਡਿੰਗ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਨਾਮ ਅਤੇ ਸ਼ੈਲੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਾਰੋਬਾਰ ਸ਼ੁਰੂ ਕੀਤਾ। ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਿਛਲਾ ਸਾਲ 1 ਜੁਲਾਈ, 1946 ਤੋਂ 30 ਜੂਨ, 1947 ਤੱਕ ਦਾ ਹੈ। ਉਸਨੇ 6184 ਰੁਪਏ ਦਾ ਮੁਨਾਫਾ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇੱਕ ਰਿਟਰਨ ਫਾਈਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਖਾਤੇ ਸਹੀ ਅਤੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਤਿੰਨ ਅਣਦੱਸੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਦੱਸੀਆਂ ਗਈਆਂ ਵਸਤੂਆਂ ਨੂੰ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮਾਲ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਚੀਜ਼ਾਂ ਸਨ-

1. 40,000 ਰੁਪਏ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ 16 ਜੁਲਾਈ 1946 ਨੂੰ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ।
2. 5,000 ਰੁਪਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਬੈਂਕ ਵਿੱਚ ਵੀ।
3. ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਨਿੱਜੀ ਖਾਤੇ ਵਿੱਚ 34,778 ਰੁਪਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ 18,350 ਰੁਪਏ 31 ਮਾਰਚ 1947 ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੇ ਸਨ।
4. 5,000 ਰੁਪਏ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਬੈਂਕ ਖਾਤਿਆਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਹਨ ਜੋ ਸਾਰੇ 31 ਮਾਰਚ 1947 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੇ ਸਨ।

ਇਹ ਦੇਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੜਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਅਧਿਕਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੀ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਤਾਂ 40,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ 40,000 ਰੁਪਏ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਪਤਨੀ ਦੇ ਨਾਮ 'ਤੇ ਜਮ੍ਹਾਂ ਸਨ, ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਗਹਿਣੇ ਵੇਚ ਕੇ 20,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਲਈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਪਿਤਾ ਤੋਂ 15,000 ਰੁਪਏ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਲਿਆ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਬਚਤ ਵਿੱਚੋਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜੋ ਉਹ ਨਿੱਜੀ ਖਰਚਿਆਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੀ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਸੀ। ਇਸ ਬਿਆਨ ਨੂੰ ਨਾ ਤਾਂ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ।

34,778 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇੱਕ ਹੀ ਸਵਾਲ ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਖੜ੍ਹਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਪੇਪਰ ਬੁੱਕ ਦੇ ਪੰਨਾ 17 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਫਸਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਲੋੜੀਂਦੀ ਸਮੱਗਰੀ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਰਕਮ ਅਣਦੱਸਿਆ ਮੁਨਾਫਾ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਇਸ ਖਾਤੇ 'ਤੇ 5,778 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ 5,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿਰਫ 3,500 ਰੁਪਏ ਹੀ ਅਣਪਛਾਤੇ ਰਹਿ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਸਨੇ 1,500 ਰੁਪਏ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ।

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਪੀਲ ਦਾ ਆਧਾਰ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਆਦੇਸ਼ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਪਤਾਅ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਕੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

40,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਪਤਨੀ ਦਾ ਸਮਾਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਰੋਬਾਰ ਦਾ ਪਹਿਲਾ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਅਗਸਤ 1946 ਵਿਚ ਹੋਇਆ ਸੀ, 16 ਜੁਲਾਈ 1946 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੋਈ ਮੁਨਾਫਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਫਿਰ ਮਾਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਅਤੇ ਫਿਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੁਆਰਾ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ 40,000 ਰੁਪਏ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਸਭ ਕੁਝ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਿਹਾ-

“ਸਾਨੂੰ ਤਸੱਲੀ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਦਿੱਤੇ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਦੇਰੀ ਨਾਲ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਸੁਨਿਆਰੇ ਦੇ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ ਸਹੀ ਸੀ। ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ 40,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਅਖੌਤੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਵਿੱਚੋਂ 20,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਸੀਦ ਦੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਇਸ ਆਈਟਮ ਦੇ ਤਹਿਤ 20,000 ਰੁਪਏ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਦੇ ਹਾਂ ਅਤੇ 20,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਬਕਾਏ ਨੂੰ ਮਿਟਾ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।”

ਹੋਰ ਆਈਟਮਾਂ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3 ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਅਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਸਪੱਸ਼ਟੀਕਰਨ ਸਵੀਕਾਰ ਨਾ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੇ ਕਾਰਨ ਦੱਸੇ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ 40,000 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ 20,000 ਰੁਪਏ ਤੋਂ ਘਟਾ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਬਾਕੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

18 ਅਗਸਤ 1951 ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸਨੇ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਇਹ ਐਪਲੀਕੇਸ਼ਨ ਪੰਨਾ 4 'ਤੇ ਛਾਪੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਪ੍ਰਿੰਟ ਕੀਤੀ ਕਾਪੀ ਇਹ ਨਹੀਂ ਦਿਖਾਉਂਦੀ ਕਿ ਇਹ ਕਦੋਂ ਫਾਈਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਛੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਸੀ--

1. ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿ 40,000 ਰੁਪਏ ਇੱਕ ਫਿਕਸਡ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਰਸੀਦ ਵਿੱਚੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣ 20,000 ਰੁਪਏ ਦੇ ਸਰੋਤ ਨੂੰ ਸਾਬਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ?

26 ਅਕਤੂਬਰ 1952 ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਉਸਨੇ ਕਿਹਾ-

"* * * 29,000 ਰੁਪਏ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਆਈਟਮਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1948-49 ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਮਿਤੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਉਸੇ ਸਾਲ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਸਾਲ ਦੇ ਅੰਦਰ ਭਾਵ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1947-48 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ। * *

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ 17 ਫਰਵਰੀ 1953 ਦੇ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਦੋ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ:-

“(1) ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਹੇਠ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ?

(2) ਜੇਕਰ ਉਪਰੋਕਤ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਹਾਂ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਨਕਦ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਅਤੇ ਸਰੋਤ ਦੀ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਜੇ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1946-47 ਵਿੱਚ ਸਾਹਮਣੇ ਆਏ ਸਨ, ਨੂੰ ਅਣਦੱਸੇ ਸਰੋਤਾਂ ਤੋਂ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੀ ਆਮਦਨ ਵਜੋਂ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਸਾਲ 1948-49 ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਪੈਰੇ ਵਿੱਚ ਹੇਠ ਲਿਖਿਆਂ ਨੂੰ ਜੋੜਿਆ ਗਿਆ ਸੀ: -

“ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਜੋੜਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਧਾਰਾ 66 (1) ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਛੱਡਣਾ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਹਵਾਲੇ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਵਿਵੇਕ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਵੀ ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਵੇਲੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖੇਗਾ।”

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ 1948-49 ਲਈ ਕੈਸ਼ ਕ੍ਰੈਡਿਟ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੀਤਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜੋ 1 ਅਪ੍ਰੈਲ 1947 (ਜੋ ਕਿ ਵਿੱਤੀ ਸਾਲ 1947-48 ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੈ) ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਾਹਮਣੇ ਆਇਆ ਸੀ, ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਹੈ। ਫਿਰ ਇਸ ਨੁਕਤੇ ਲਈ ਅਤੇ ਵਿਰੁਧ ਕੁਝ ਹੁਕਮਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਯੋਗ ਹੈ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ

ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਹਾਲਾਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨ੍ਹਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵੱਲੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਦੋ ਸਵਾਲ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਪਹਿਲੇ ਨੂੰ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਜਿਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਮਰੱਥ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਐਕਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 30 ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਚੱਲਦਾ ਹੈ-

"(1) ਕੋਈ ਵੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਰਕਮ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। * * * ਜਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਆਪਣੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨਾ * * * ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ * *"

ਇਹ ਅਪੀਲ ਮੰਗ ਦੇ ਨੋਟਿਸ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਤਸਦੀਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ; ਅਤੇ ਫਾਰਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮ 21 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ ਇੱਕ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਨਿਰਦਿਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਇੱਕ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ ਜਿਸ ਲਈ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੀ ਮਿਆਦ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਹ ਅਪੀਲ ਵੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਹੋਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਸਦੀਕ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦੇ ਨਾਲ 100 ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ ਦੇਣੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ ਨੂੰ ਵੱਖਰੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਰਾਗ੍ਰਾਫ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅੰਤਿਮ ਹੈ।

ਹੁਣ ਸੈਕਸ਼ਨ 66 (1) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਦਾ ਹੈ: -

"66. ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ।—(1) ਉਸ ਮਿਤੀ ਦੇ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 33 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਹੁਕਮ ਦਾ ਨੋਟਿਸ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਦੇ ਨਾਲ ਜਿੱਥੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਸੌ ਰੁਪਏ ਦੀ ਫੀਸ ਦੇ ਕੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਪ੍ਰਾਪਤੀ ਦੇ ਨੱਬੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕਰੇਗਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਲਈ ਜ਼ਰੂਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਤਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਉਸ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਤੀਹ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ-ਅੰਦਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਸਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੀਸ ਵਾਪਸ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਲੋੜੀਂਦੀ ਫੀਸ ਦੇ ਨਾਲ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਭੇਜਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਉਸ ਕੇਸ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸਦੀ ਇਹ ਲੋੜ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਨਿਰਧਾਰਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਾਪਸ ਲੈ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਅਤੇ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਲਈ ਅਤੇ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਫਿਰ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਅਦਾਲਤ ਇਸ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਫੈਸਲਾ ਅਦਾਲਤ ਅਪੀਲੀ

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੰਨਣ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ।

ਉਪ-ਧਾਰਾ (4) ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਬਿਆਨ ਉਸ ਨੂੰ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਦੇ ਯੋਗ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹਨ ਤਾਂ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਜੋੜਾਂ ਲਈ ਕੇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ

ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 59 ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ਿਤ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਨਿਯਮ 22-ਏ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਫਾਰਮ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਤੋਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਧਾਰਾ 4 ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ।

ਧਾਰਾ 66 ਅਤੇ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਵਿਧਾਨਕ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਸੰਯੁਕਤ ਰੀਡਿੰਗ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ-

- (i) ਆਰਡਰ ਪਰਾਪਤ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ;
- (ii) ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ;
- (iii) ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਉਹ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ;
- (iv) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦੇ ਸਕਦਾ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਹੋਵੇ।

ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ ਨਿਯਮ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨਿਯਮ 1946 ਹਨ। ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦਾ ਨਿਯਮ 12 ਇਹ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲਕਰਤਾ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ

ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਪਰ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਆਧਾਰਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਦੇ ਮੈਮੋਰੈਂਡਮ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਦੇ ਅਧੀਨ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੁਆਰਾ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਨਿਯਮ 36 ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕਰਦਾ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਨੋਟ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 12 ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਲਈ ਉਸ ਸਮੇਂ ਜਦੋਂ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ (1) ਸੁਣਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਜ਼ਮੀਨ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਦੇ ਪੈਰਾ 5 ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟਿਲਿੰਗ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1952 22 I.T.R. 232) ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ, ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੁਝ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੇ ਸਮੇਂ ਦੋ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਵੀ ਉਠਾਏ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਦੋ ਵਾਧੂ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰਨ ਜਾਂ ਸੁਣਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਾ ਦੇਣ ਵਿੱਚ ਸਹੀ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਨਿਯਮ 12 ਵਿੱਚ ਹੈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਭਿਯੋਗ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜੋ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਦਰਖਾਸਤਾਂ ਲਈ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੀ ਗਈ ਧਾਰਾ 66 (1) 'ਤੇ ਰੱਖੇ ਗਏ ਨਿਰਮਾਣ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਖੁਦ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦਾ।

ਪਰ ਸ੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਈ ਗੋਸਾਈਂ ਨੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਸਹੀ ਵਿਚਾਰ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ ਭਾਵੇਂ ਆਧਾਰ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਹੀਰਾ ਲਾਲ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ (1952 22 I.T.R. 448) ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਸਟਿਸ ਮੰਗਲਮੂਰਤੀ ਦੇ ਨਿਰੀਖਣ ਨਾਲ ਆਪਣੀ ਬੇਨਤੀ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ। ਜਿੱਥੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਪੰਨਾ 462 'ਤੇ ਕਿਹਾ-

“ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਹ ਸੋਚਦਾ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਕੇ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਹਤ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਗਲਤ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ; ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਅਧੀਨ ਉਸਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ।

ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਬਾਰੇ ਇੱਕ ਗੰਭੀਰ ਗਲਤ ਧਾਰਨਾ ਹੈ।”

ਮੈਂ ਬਹੁਤ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਜਸਟਿਸ ਮੰਗਲਮੂਰਤੀ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕਾਰਨਾਂ ਕਰਕੇ ਜੋ ਮੈਂ ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਹਨ। ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਮੰਨੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ, ਨੂੰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਪਦਾ ਹੈ।

ਸੇਠ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਪੰਜਾਬ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (12 I.T.R. 393 at P.402) ਵਿੱਚ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਤੋਂ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਹਵਾਲਾ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦਾ ਰੂਪ ਹਾਲਾਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਕਿਸੇ ਅਜਿਹੇ ਨੁਕਤੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਾਲ ਨਿਰਧਾਰਤ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਸੱਠ ਦੇ ਅੰਦਰ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੁਆਰਾ ਮਨਜ਼ੂਰ ਦਿੱਤੇ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਪੈਰਾ 6 ਦੀ ਰੋਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਦੇ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਹਵਾਲਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸੂਓ ਮੋਟੂ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਮੰਨਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਸੂਓ ਮੋਟੂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਚਿੰਤਨ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਹੀਂ ਹੈ।

ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਨੁਕਤਾ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ

ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਪੀਲੀ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਤੱਥ ਪਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਅੰਦਰ ਆਉਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਨਿਕਲਣ ਲਈ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਉਹ ਸਵਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਹਿਲਾਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ।

ਸੈਕਸ਼ਨ 66 ਦੀ ਸਕੀਮ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਬੁਲਾਓ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਮੰਨਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਹ ਸਮੇਂ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਹ ਦੁਬਾਰਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੋਈ ਬਿਆਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਆਨ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫੀ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਵਾਧੇ ਜਾਂ ਤਬਦੀਲੀਆਂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਵਾਪਸ ਭੇਜ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਦਰਸਾਏ ਅਨੁਸਾਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਧਾਰਾ ਦੇ ਸ਼ਬਦ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਦੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕੋਈ ਕੇਸ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੇਸ ਤਾਂ ਹੀ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਉਸ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਜੇਕਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਾਇਆ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਤੋਂ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਾਂ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੇਸ ਉਠਾਇਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ

ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਤੱਥ ਲੱਭੇ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦੀ ਕਟੌਤੀ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਂਦੇ ਹਨ। ਹਾਲਾਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ।

ਇਸ ਦਿਰਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਵੱਡੀ ਗਿਣਤੀ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰੀ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟ੍ਰਿਕਟ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1952 22 I.T.R. 232) ਵਿੱਚ ਜਸਟਿਸ ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ 12 ਅਤੇ 36 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇੱਥੇ ਦੋ ਸਵਾਲ ਨੰਬਰ 3 ਅਤੇ 4 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਸੀ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਂ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ।

ਟੀ.ਐਨ. ਸਵਾਮੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਦਿੱਲੀ (1951 20 I.T.R. 601) ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਕਾਫ਼ੀ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਵਿਵਾਦ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਨਿਯਮ 1922 ਦੇ ਨਿਯਮ 22-ਏ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਰੂਪ ਦਿੰਦਾ ਹੈ।

ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਲਾਹਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੇ ਨਾਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਲਿਆ ਗਿਆ ਨਜ਼ਰੀਆ ਸਹੀ ਹੈ। ਇਹ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਜੋ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚ ਵੀ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਉੱਤੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ: ਮਦਨਲਾਲ ਧਰਨੀਧਰਕਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਬੇ ਸਿਟੀ (1948 16 I.T.R. 227 P.233) ਦੇਖੋ।

ਰਾਜਾ ਬਹਾਦੁਰ ਸਰ ਰਾਜੇਂਦਰ ਨਰਾਇਣ ਭਾਣਜਾ ਦੇਵ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1940 8 I.T.R. 495) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਕੰਮ ਸਿਰਫ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਸਲ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਇਸ ਕਾਰਨ ਸੀ ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਨੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਖੁਦ ਸਵਾਲ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਅਨਿਯਮਿਤ ਕਰਾਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਬਨਾਮ ਸਰ ਕਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸਿੰਘ (1933 1 I.T.R. 94) ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਬਦਕਿਸਮਤੀ ਨਾਲ ਇਸ ਲੈਣ-ਦੇਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ। ਸੈਕਸ਼ਨ 66 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਰਸਮੀ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰੇ। ਇੱਥੇ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਖੁਦ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ * * * * ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਤੈਅ ਕੀਤਾ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਲਾਰਡਸ਼ਿਪ ਇਸ ਰਵਾਨਗੀ ਨੂੰ ਨਿਯਮਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਤੋਂ ਵਾਂਝੇ ਕਰਦੇ ਹਨ * * * *”

ਇਹੀ ਰਾਏ ਨੈਸ਼ਨਲ ਮਿਊਚੁਅਲ ਲਾਈਫ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਆਫ ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬੰਬੇ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ ਅਤੇ ਅਡੇਨ (1936 4 I.T.R. 44) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜਿੱਥੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇੱਕ ਦਲੀਲ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਨੇ ਪੰਨਾ 50 'ਤੇ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਉਸ ਦਲੀਲ ਦੇ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਟੈਕਸ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਦਾਅਵਾ ਹਵਾਲਾ ਪੱਤਰ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਸੀ ਅਤੇ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਸੀ।

ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਸ਼ਾ ਵੈਲੇਸ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ (I.L.R. 59 Cal. 1343) ਵਿੱਚ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਇੱਕ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਜੋ ਖੁਸ਼ੀ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਲਿਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਿ ਇਸਨੂੰ ਹੋਰ ਸਟੀਕ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕੇ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਸੇਠ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਪੰਜਾਬ (1933 1 I.T.R. 94) ਦੇ ਪੰਨਾ 404 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ 'ਕੋਈ' ਸ਼ਬਦ ' ਇਹ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਕੇ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਮਿਸ਼ਨਰ

ਨੂੰ "ਕੇਸ ਦੀ ਡੂੰਘਾਈ ਵਿੱਚ ਡੂੰਘਾਈ ਨਾਲ ਖੋਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਲਈ ਇਹ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਲਈ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਭੇਜ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ; ਅਤੇ "ਅੱਗੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਇਨਕਾਰ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਪਤਾ ਲਗਾਉਣ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ 'ਕੋਈ' ਸ਼ਬਦ ਦਾ ਅਸਲ ਅਰਥ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ 10 ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਤਾਂ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਸਾਰੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਇੱਕ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਅਨੁਸਾਰ ਚੁਣ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਕੇਵਲ ਉਹ ਹੀ ਹੈ ਜਿਸ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਆਪਣੀ ਪਸੰਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨੀ ਹੈ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕੋਈ ਨਹੀਂ। ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਨਾ ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਉਠਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋਵੇ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਉਸ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਕਿਵੇਂ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਹੈ ਜਦੋਂ ਉਹ ਇੰਨੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ? ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਦੇਣਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਉਠਾਉਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਵੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਭੇਜਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਰਡਰ ਨਾਲ ਇਸਦੀ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਹੈ। ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਹੈ ਜੋ ਰੈਵੇਨਿਊ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪੁੱਛੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਦਾਹਰਨ ਲਈ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਹੁਕਮ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਸਬੰਧਤ ਅਧਿਕਾਰੀ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਆਪਣੀ ਡਿਊਟੀ ਨਿਭਾਉਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇੱਕ ਮੰਗ ਅਤੇ ਇਨਕਾਰ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਕਦੇ ਵੀ ਉਠਾਇਆ ਹੀ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਤਾਂ ਹੁਕਮ ਕਿਵੇਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸੋਮ ਚੰਦ ਮਲੂਕ ਚੰਦ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1938 6 I.T.R. 297) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 (3) ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ ਜੋ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ

ਅਤੇ ਸਿਰਫ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਰਾਜ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਜੇਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਉਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਨੂੰ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਕਰਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਟੀ.ਐਨ. ਸਵਾਮੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਦਿੱਲੀ (1951 20 I.T.R. 601) ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਲਈ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੇਕਰ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ 66 (1) ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ "ਅਦੇਸ਼" ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੀ ਅਤੇ ਉਸ ਕੋਲ ਹੋਰ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਬਦ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਇੱਕ ਵੱਖਰੀ ਮੰਗ ਦਾ ਸਬੂਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਅਜਿਹੀ ਮੰਗ ਨੂੰ ਇਨਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਪੂਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਗੱਲ ਸਾਹਮਣੇ ਆਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਜੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸੁਪਰਵਾਈਜ਼ਰੀ ਨਹੀਂ ਬਲਕਿ ਸਿਰਫ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਰਾਏ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਉਦੋਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੁਆਰਾ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ "ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ। ਰੈਵੇਨਿਊ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਉਠਾਇਆ ਜਾਵੇ ਅਤੇ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। ਸੇਠ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦਾ ਕੇਸ (1944 12 I.T.R. 393 at P.404), ਇਸ ਦਲੀਲ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਜਮਨਾ ਧਰ ਪੋਤਦਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਪੰਜਾਬ (1935 3 I.T.R. 112) ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਸਟਿਸ ਐਡੀਸਨ ਕਪੂਰ ਐਂਡ ਸੇਲ ਵੱਲੋਂ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਅਸਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ

ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਵੱਲੋਂ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਦੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸਖ਼ਤ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜਾਂ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਜੇਕਰ ਫੈਸਲਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਕਹਾਂ ਤਾਂ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਇਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ।

ਮਦਰਾਸ ਵਿੱਚ ਅਬੋਏ ਚੇਟੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਮਦਰਾਸ (1947 15 I.T.R. 442) ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (3) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਹੀ ਨਜ਼ਰੀਆ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸੀ। ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਕਿਹੜੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਸਨ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਭੇਜਿਆ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ। ਧਾਰਾ 66 (1) ਅਤੇ 66 (2) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਜਸਟਿਸ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਜਿਸ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਅਜਿਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਉਹ ਆਦੇਸ਼ ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹੁਕਮ ਹੈ ਜੋ ਅਪੀਲ 'ਤੇ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਹਾਲਾਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਤਾਂ ਇਹ ਉਸ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਇਹ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਸਟਿਸ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ ਕਿਹਾ,

"ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਦੱਸਦਾ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।"

ਅਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਜਮਨਾ ਧਰ ਪੋਤਦਾਰ ਅਤੇ ਕੰਪਨੀ ਦੇ ਕੇਸ (1935 3 I.T.R. 112) ਵਿੱਚ ਲਾਰੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਵਡੀਲਾਲ ਲਾਲ-ਲੁਭਾਈ ਮਹਿਤਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਬੰਬੇ (1935 3 I.T.R. 152) ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਐੱਮ.ਈ. ਮੂਲਾ ਸੰਨਜ਼ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਬੁਰਜੋਜਰੀ (1932 I.L.R. 10 Rang 242 P.C.) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਬਾਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇਹ ਕੇਸ ਇੱਕ ਉਪਯੋਗੀ ਸਮਾਨਤਾ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਭਾਰਤੀ ਆਮਦਨ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਪਾਅ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ

ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਗੁੰਜਾਇਸ਼ ਹੈ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਆਲੋਚਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿਚ ਉਠਾਏ ਜਾ ਰਹੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨਾ ਸੰਭਵ ਬਣਾ ਦੇਵੇਗਾ ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਨੂੰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਬਹੁਤ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਉਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੋਣੀਆਂ ਚਾਹੀਦੀਆਂ ਹਨ ਜਿੱਥੇ ਦੋ ਸਵਾਲ ਜੋ ਉਸ ਸਮੇਂ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਵੀ ਉਠਾਏ ਜਾਂ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਦੇ ਦੂਜੇ ਸਮੂਹਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਜਿਸਦਾ ਜਵਾਬ ਵੱਖਰਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਜਦੋਂ ਅਸੀਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰ ਰਹੇ ਹਾਂ ਤਾਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲ ਜੋ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਹਨ ਇਸ ਲਈ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਇਹ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਕੇਸ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਉਣ ਲਈ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸਵਾਲ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਰ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਫਿਰ ਵੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਉਚਿਤ ਉਪਾਅ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪਰ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ।

ਦੋ ਹੋਰ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਉਹੀ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ ਜੋ ਜਸਟਿਸ ਪਤੰਜਲੀ ਸ਼ਾਸਤਰੀ ਨੇ ਐਬੋਏ ਚੇਟੀ ਦੇ ਕੇਸ ((1947) 15 I.T.R 442)) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬਨਾਮ ਮਾਡਰਨ ਥਿਏਟਰਸ ਲਿਮਟਿਡ ((1951) 20 I.T.R 588) ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬ੍ਰਿਟਿਸ਼ ਭਾਰਤੀ ਅਤੇ ਭਾਰਤੀ ਰਾਜਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਬਾਰੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਹ ਸਵਾਲ ਸੀ ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਐਬੋਏ ਚੇਟੀ ਦੇ ਕੇਸ

(1947 15 ITR 442) ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਮੁਨਾਫ਼ੇ ਦੀ ਵੰਡ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਕਵਰ ਕਰਨ ਲਈ ਕਾਫ਼ੀ ਵਿਆਪਕ ਸਨ ਪਰ ਇਹ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਬਿਆਨਾਂ ਦੀ ਰੌਸ਼ਨੀ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਪਿਆ ਸੀ। ਕੇਸ ਜੋ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਅਧਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਅਬੋਏ ਚੇਟੀ ਦੇ ਕੇਸ (1947 15 ITR 442) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਤਾਂ ਹੀ ਸਵਾਲ ਉੱਠ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਹੁਕਮ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹੁਕਮ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵੰਡ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਾ ਤਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਅੱਗੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਅਪੀਲੇਟ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਅਪੀਲ ਅਮਿਸਟੈਂਟ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਗੱਲ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਵੰਡ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹਨਾਂ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਅਸੰਭਵ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਹੈ

ਜੋ ਕਿ ਆਰਡਰ ਵਿੱਚੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਜੋ ਉਹਨਾਂ ਪ੍ਰਸ਼ਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਸਾਨੂੰ ਭੇਜੇ ਗਏ ਹਨ।”

ਅਗਲਾ ਮਦਰਾਸ ਕੇਸ ਟਰੱਸਟੀਜ਼ ਨਾਗੋਰ ਦੁਰਗਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1954 26 I.T.R 805) ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਨਜ਼ਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਵਕੀਲ ਨੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 41 ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ ਕਿਸੇ ਟਰੱਸਟ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਲਿਖਤੀ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਚਲਾਈ ਗਈ ਸਾਧਨ ਦੁਆਰਾ ਘੋਸ਼ਿਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੰਨਾ 812 'ਤੇ "ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਨਾਲ ਨਜ਼ਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਮਤਲਬ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਇਸਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਨਜ਼ਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ ਲਿਮਿਟਡ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-

ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1952 21 I.T.R 169) ਅਤੇ ਐਬੋਏ ਚੇਟੀ ਦੇ ਕੇਸ (1947 15 I.T.R 442) 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਪੱਛਮੀ ਬੰਗਾਲ ਬਨਾਮ ਕਲਕੱਤਾ ਏਜੰਸੀ ਲਿਮਟਿਡ (1951 19 I.T.R 191) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਜਿੱਥੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਣਾਏ ਗਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਸਬੰਧਤ ਧਿਰਾਂ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹਨਾਂ ਕੋਲ ਇੱਕ ਜੋੜ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਪੂਰਾ ਮੌਕਾ ਹੈ। ਜਾਂ ਉਸ ਬਿਆਨ ਤੋਂ ਮਿਟਾਉਣਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਮੌਜੂਦ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਰੱਖਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਨਿਯਮ ਤੋਂ ਹਟਣਾ ਨਹੀਂ ਚਾਹੀਦਾ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੱਥ ਖੋਜ ਅਥਾਰਟੀ ਵਿੱਚ ਬਦਲਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸਦੇ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਕਰਕੇ ਸੀ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਹ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵੀਕਾਰ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਮਦਰਾਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ - ਟਰੱਸਟੀਜ਼, ਨਾਗੌਰ ਦੁਰਗਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1954 26 I.T.R 805 at p. 813) ਵਿੱਚ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ-

"ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਜਿਸਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਭਾਸ਼ਾ ਦੇ ਫੈਲਾਅ ਦੁਆਰਾ ਇਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਕਿ ਧਾਰਾ 41 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣਾ ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 41 ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨਾ ਸਾਡੇ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ।"

ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਚੈਨਰੂਪ ਸੰਪਤਰਾਮ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1954 26 I.T.R at P. 813) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਸੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਈ ਸਵਾਲ ਖੜ੍ਹੇ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਨੂੰ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਕੀਤਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ ਅਤੇ ਬਾਕੀ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਤੱਥ ਦੇ ਸਵਾਲ ਸਨ। ਐਕਟ

ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਾਈ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਿੱਛੇ ਜਾਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੰਨਾ 494 'ਤੇ ਇਸ ਮਾਮਲੇ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਦਿਆਂ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਦਲੀਲ ਵੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਨੁਕਤਾ ਅਪੀਲੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਅਤੇ ਸਖ਼ਤੀ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਸਲਾਹ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਵਾਲ ਉਹੀ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ "ਸੈਕਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜਾਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਜੇਕਰ ਇਹ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਦਰੁਸਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕੇਸ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰੇ।" "ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਰਚਨਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਿਹਾ-

"ਇਸ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਇਸਦਾ ਮਤਲਬ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਹਵਾਲਾ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ। ਇੱਕ ਵਿਪਰੀਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬੇਤੁਕੀ ਸਥਿਤੀ ਵੱਲ ਲੈ ਜਾਵੇਗਾ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਲਈ ਪ੍ਰਸਤਾਵਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੀ ਉਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਪਰ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੀ ਗਿਣਤੀ ਵਧਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਉਹ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕਦਾਰ ਹੈ। ਅਜਿਹਾ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਵਾਕਾਂਸ਼ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੜ੍ਹਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ

ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈਕਾਰ ਦੁਆਰਾ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਵਰਗਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ।"

ਇਹੀ ਵਿਚਾਰ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਹੈਰੀਜ਼ ਅਤੇ ਜਸਟਿਸ ਬੈਨਰਜੀ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ਼ ਐਕਸ਼ੈਸ ਪ੍ਰੋਫਿਟਸ ਟੈਕਸ ਬਨਾਮ ਜੀਵਨਲਾਲ ਲਿਮਟਿਡ (1951 20 I.T.R 39) ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਸੀ, ਅਤੇ ਉਸ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਹਨ।

“ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਜ਼ਰੀਏ ਨੂੰ ਲੈਣ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ। ਐਬੋਏ ਚੇਟੀ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਦਰਾਸ (2) ਵਿੱਚ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਤਾਂ ਹੀ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਇਹ ਖੁਲਾਸਾ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਸਵਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ. ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਇਸ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ, ਭਾਵੇਂ ਕਿ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ, ਸਵਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉੱਠਦਾ ਹੈ। ਅਸੀਂ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਏ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ। ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ।”

ਕਲਕੱਤਾ ਦਾ ਅਗਲਾ ਕੇਸ ਇਲਾਹਾਬਾਦ ਬੈਂਕ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1952 21 I.T.R 169) ਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲਾਂ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਉਹੀ ਸਵਾਲ ਉਸ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਦੁਬਾਰਾ ਸਿਰਫ਼ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ। ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਦੇ ਅਰਥ ਸਪੱਸ਼ਟ ਕਰਨ ਜਾਂ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਅਸਲ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਉਣ ਲਈ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਮੁੜ-ਬਣਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਕੁਝ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਜੋੜ ਸਕਦੀ ਜੋ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ 'ਤੇ। ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਨਜ਼ਿਠਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ।

ਪੰਨਾ 174 'ਤੇ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ-

“ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿੱਚ ਇਸ ਤੱਥ ਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਨਾ ਉਚਿਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ 'ਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਇੱਕੋ ਇੱਕ ਕੰਮ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਹੈ। ਕੇਸ 'ਤੇ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਹੋਰ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅੱਗੇ ਵਧਣਾ ਇਸ ਦੇ ਫਰਜ਼ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਦਾ ਹਿੱਸਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਸਵਾਲ ਇਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਤਿਆਰ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਪੁੱਛਣਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਆਮਦਨ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ ਸੰਘਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਅਸਹਿਣਯੋਗ ਹੋਵੇਗਾ ਜੇਕਰ ਕਿਸੇ ਹਵਾਲਾ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਸਾਰੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ 'ਤੇ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਖਿਆਲ ਵਿਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਲਈ ਅਪਣਾਉਣ ਦਾ ਸਹੀ ਤਰੀਕਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੀਮਤ ਕਰਨਾ ਹੈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਅਤੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਲਈ ਕਿ ਸਿਰਫ਼ ਉਹ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਹਨ।

ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।”

ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸੰਦਰਭ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਵਿੱਚ ਅਦਾਲਤ ਆਪਣੇ ਆਪ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿੱਚ ਸੌਧ ਨਹੀਂ ਕਰ ਰਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਸਿਰਫ਼ ਇੱਕ ਖਾਸ ਸਵਾਲ ਜਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇ ਰਹੀ ਹੈ। ਮਦਨਲਾਲ ਧਰਨੀਧਰਕਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬੰਬਈ (1948 16 I.T.R 227) ਐਬੋਏ ਚੇਟੀ ਦੇ ਕੇਸ (1947 15 I.T.R 442) ਅਤੇ ਪ੍ਰਿਵੀ ਕਾਉਂਸਿਲ ਵੱਲ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜੋ ਸਵਾਲ ਦੇ ਸਖ਼ਤ ਨਿਯਮਾਂ ਤੋਂ ਹਟਣ ਦੀ ਪ੍ਰਥਾ ਨੂੰ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ ਬਨਾਮ ਮਹਾ-ਰਾਜਾਧੀਰਾਜ ਕਾਮੇਸ਼ਵਰ ਸਿੰਘ (1933 I.T.R 94 at 107), ਨੈਸ਼ਨਲ ਮਿਊਚਲ ਲਾਈਫ ਐਸੋਸੀਏਸ਼ਨ ਆਫ ਆਸਟਰੇਲੀਆ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਬੰਬੇ ਪ੍ਰੈਜ਼ੀਡੈਂਸੀ (1936 4 I.T.R

84 at 53) ਅਤੇ ਸਰ ਰਾਜੇਂਦਰ ਨਰਾਇਣ ਭਾਣਜਾ ਦਿਓ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰ- ਟੈਕਸ ਬਿਹਾਰ ਅਤੇ ਉੜੀਸਾ (1940 8 I.T.R 495)। ਪਿਛਲੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ, ਜਸਟਿਸ ਲਕਸਮੂਰ ਨੇ ਬੋਰਡ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ ਕਿ "ਹਾਲਾਂਕਿ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸੇ ਆਮਦਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਪ੍ਰਤੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਅਜਿਹੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪ੍ਰਭੂਤਾ ਅਭਿਆਸ ਦੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਲਟ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਮੱਗਰੀ ਮੌਜੂਦ ਸੀ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਆਖਰੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕੇਵਲ ਪ੍ਰਿਯ ਕੌਸਲ ਦੇ ਅਭਿਆਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਹੈ ਕਿ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਸਲ ਨੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਸਖਤ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਦੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾਕੁੰਨ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਇਆ ਹੈ।

ਪਟਨਾ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਵੀ ਮਦਰਾਸ ਅਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਕਮਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1954 26 I.T.R 79) ਵਿਚ ਇਹ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦਾ ਆਯੋਜਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ 66(1) ਅਤੇ (2) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਆਮ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਸੰਭਵ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਮਦਨ-ਕਰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਖਾਸ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਜੋ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਅਤੇ ਵਿਭਾਗ ਵਿਚਕਾਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਧਿਰਾਂ ਮੁੱਦੇ 'ਤੇ ਹਨ। ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੀ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਜਿਸਦਾ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਦੀ ਹੈ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜੋ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਾਂ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਇਸਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 (1) ਵਿੱਚ "ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ" ਦੇ ਪ੍ਰਗਟਾਵੇ ਦਾ ਅਰਥ ਇਹ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਿਰਪੱਖ ਤੌਰ 'ਤੇ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪ੍ਰਗਟ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਕਿ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਿਪਟਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਪਰ ਇਸ

ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ। ਚਟੂਰਾਮ ਹੋਰੀਲਰਾਮ ਦਾ ਕੇਸ (1951 19 I.T.R 600) ਏ. ਐਬੋਏ ਚੇਟੀ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1947 15 I.T.R 442) ਦੇ ਮਦਰਾਸ ਕੇਸ 'ਤੇ ਕਲਕੱਤਾ ਕੇਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਐਕਸਾਈਜ਼ ਪ੍ਰੋਫਿਟਸ ਟੈਕਸ ਬਨਾਮ ਜੀਵਨਲਾਲ ਲਿਮਟਿਡ (1951 20 I.T.R 39) 'ਤੇ ਵੀ ਨਿਰਭਰ ਸੀ। ਚਟੂਰਾਮ ਦੇ ਕੇਸ (1951 20 I.T.R 39) ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਚ ਕਾਉਂਟ ਦਾ ਜਿਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਨਿਵੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਇੱਕ ਬੇਮਿਸਾਲ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਸੰਦਰਭ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵਿੱਚ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਹੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਜਿਸ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਹੈ। ਰਾਂਚੀ ਇਲੈਕਟ੍ਰਿਕ ਸਪਲਾਈ ਕੰਪਨੀ ਲਿਮਟਿਡ ਟੈਕਸ ਬਨਾਮ ਪਟਨਾ ਦੇ ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਵਿਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ, (1954 26 I.T.R 89) ਵਿਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਸਖਤੀ ਨਾਲ ਪੂਰਤੀ 'ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਧਾਰਾ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਉਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਮੰਗਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਆਪਣੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ।

ਹੁਣ ਇਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਅਤੇ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟਿਲਿੰਗ ਇੰਡਸਟਰੀਜ਼ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1952 22 I.T.R 232) ਇੱਕ ਕੇਸ ਜਿਸ ਦਾ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਵਾਲ ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅੱਗੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਵਿੱਚ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਤੋਂ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਜੋ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਉਹਨਾਂ ਦਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਸਨ। ਲਾਹੌਰ ਦੇ ਇੱਕ ਪੁਰਾਣੇ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਜਮਨਾ ਧਰ ਪੌਤਦਾਰ ਐਂਡ ਕੰਪਨੀ ਬਨਾਮ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ, ਪੰਜਾਬ (1935 3 I.T.R 112) ਜੋ ਕਿ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਲਈ

ਅਰਜ਼ੀ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿੱਥੇ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 31 ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਪਰ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਸੇਠ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਫੁਲ ਬੈਂਚ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਰਾਏ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜਸਟਿਸ ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਹਰਨਾਮ ਸਿੰਘ ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਪੰਜਾਬ ਡਿਸਟਿਲਿੰਗ ਇੰਡਸਟਰੀ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (2) ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਅਤੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤਾ ਹੈ

ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ (1944 12 I.T.R 398) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਜਿਸਦਾ ਫੈਸਲਾ ਜਸਟਿਸ ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੋ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 33 (4) ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਹੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਦੋ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਦੋਵੇਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਨ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਇਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਮਾਲ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਅਜਿਹਾ ਹੋਵੇ ਜੋ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਅਤੇ ਉਹ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਵਾਲ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਚਾਹੁੰਦੇ ਹਨ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਹ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਇਹ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਅਪੀਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਵਿਚਾਰਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਅਤੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹੁਣ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਸੀਮਾ ਦੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਅੰਦਰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਰਜ਼ੀ ਨਾ ਦੇਣ ਕਾਰਨ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਕੀ ਅਜਿਹੇ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਵਾਲ ਹਨ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਸਵਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਸ਼ੁੱਧਤਾ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਸ ਖਾਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।।

ਮੁਲਾਂਕਣ ਨੇ ਫਿਰ ਮਦਨਲਾਲ ਧਰਨੀਧਰਕਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1948 16 I.T.R 227) 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਹਾਈਕੋਰਟ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਸੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 66 (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕਈ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮਤਲਬ ਹੈ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਖੁਦ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਅਧੀਨ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲੋੜੀਂਦੇ ਕੇਸ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ। ਕੁਝ ਜੋੜ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਹਨ ਅਤੇ ਉਹ ਬਣਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਰਿਪੋਰਟ ਦੇ ਪੰਨਾ 231 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਸ਼ਾਮਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਤ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਸਵਾਲ ਸੀ। ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਹੈ ਸੀ।

ਜਸਟਿਸ ਤੇਂਡੋਲਕਰ ਨੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਹਾ-

"ਕਿਉਂਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਸਾਡੇ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਸ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਅਸੀਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹਾਂ।"

ਅਤੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿੱਚ, ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਨੇ "ਅਜਿਹੇ ਆਰਡਰ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਸਹੀ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਵਿਆਪਕ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਚਰਚਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਕੇਵਲ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਤਹਿਤ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣਗੇ। ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਚਾਗਲਾ ਨੇ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਸਵਾਲ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕੇਸ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ, "ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ" ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਬਾਰੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦਿੱਤੀ ਅਤੇ ਕਿਹਾ-

"ਹੁਣ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਥਾਰਟੀ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਧਾਰਾ ਦੀ ਸਾਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਹੁਕਮ 'ਤੇ

ਹੀ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੁੰਦਾ ਜਾਂ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਅਤੇ ਜੋ ਕਿ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਦਿਸਦਾ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ ਜਾਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਨਜਿੱਠੇ ਗਏ ਹਨ। ਸੈਕਸ਼ਨ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਕਾਰਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਆਮ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੁਆਰਾ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ 'ਅਜਿਹੇ ਕ੍ਰਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ' ਸਮੀਕਰਨ ਨੂੰ ਸਮਝਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਉਹਨਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰੈਫਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸੱਚ ਹੈ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਮੁੜ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਤਾਂ ਜੋ ਧਿਰਾਂ ਵਿਚਕਾਰ ਅਸਲ ਮੁੱਦੇ ਨੂੰ ਸਾਹਮਣੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕੇ ਪਰ ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਲਈ ਨਵੇਂ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਇਹ ਮਾਨਤਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਿਰਫ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਰੈਫਰ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰਨਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਰੈਫਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਪਰ "ਅਜਿਹੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇਸਦਾ ਵਿਆਪਕ ਅਰਥ ਦਿੱਤਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਸੋਚਦਾ ਸੀ ਕਿ ਇਹ ਉਸ ਸਮੀਕਰਨ ਦੇ ਆਮ ਵਿਆਕਰਨਿਕ ਨਿਰਮਾਣ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਸੀ ਪਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਹੋਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਸਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਉਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਵੱਡੀ ਬਹੁਮਤ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਵਿੱਚ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੀਆਂ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਬੇਬੁਨਿਆਦ ਸਨ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਹੇ ਗਏ ਕੇਸ ਦਾ ਜਵਾਬ ਧਾਰਾ 66 (5) ਅਧੀਨ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ। ਪੰਨਾ 235 ਦੇ ਹੇਠਲੇ ਪਾਸੇ ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਇੰਨੇ ਲਫਜ਼ਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ

ਲਈ ਭੇਜਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66 (5) ਅਧੀਨ ਉਹ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਸਨ ਅਤੇ ਇਹ ਜਦੋਂ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਨਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਹੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੰਨਾ 236 'ਤੇ ਵਿਦਵਾਨ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਖਾਸ ਸਵਾਲ ਅਪ੍ਰਸੰਗਿਕ ਜਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਾਂ ਪਰ ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਸਮਝਦਾ ਕਿ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਚੁਣੌਤੀ ਦੇਣ ਲਈ ਕੋਈ ਪਾਰਟੀ ਸਮਰੱਥ ਹੈ। ਜਿਸ ਨੂੰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਉਠਾਇਆ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਸਲਾਹ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦੇਣਾ ਸਾਡਾ ਕਾਨੂੰਨੀ ਫਰਜ਼ ਹੈ।”

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਸਿੱਖਿਅਤ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 59 ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦੀਆਂ ਹਨ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਤਾਂ ਹੀ ਕਾਰਜਸ਼ੀਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਰੈਫਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਬੁਲਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਉਪ-ਧਾਰਾਵਾਂ (2) (3) ਅਤੇ (4) ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਤੋਂ ਹੋਰ ਸਮਰਥਨ ਮਿਲਦਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨਾਲ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦਰਸਾਈ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਤਾਂ ਹੀ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਬੁਲਾਇਆ ਅਤੇ ਉਠਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਸਵਾਲ 'ਤੇ ਆਪਣਾ ਫੈਸਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਚਾਗਲਾ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਸਤਿਕਾਰ ਨਾਲ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੇਕਰ ਇਹ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਨਾਲ ਸਿੱਟਾ ਕੱਢਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਹੋਵੇ ਜਾਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਉੱਪਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਸ ਦੇ ਕ੍ਰਮ ਵਿੱਚ ਚਰਚਾ ਜਾਂ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਵਕੀਲ ਨੇ ਫਿਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬੰਬੇ ਅਤੇ ਅਡੋਨ ਬਨਾਮ ਖੇਮਚੰਦ-ਰਾਮਦਾਸ (1938 6 I.T.R 414) ਵਿੱਚ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਦੇ ਇੱਕ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਇਕ

ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੇ ਹਵਾਲੇ ਨਾਲ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 22 ਤਹਿਤ ਸ਼ਿਕਾਰਪੁਰ ਵਿਖੇ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ ਪਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੋਟਿਸਾਂ ਨੂੰ ਅਣਡਿੱਠ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਅਜਿਹੇ ਹਾਲਾਤਾਂ ਵਿੱਚ ਆਮਦਨ ਕਰ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 23(4) ਵਿੱਚ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, "ਉਸਦੇ ਨਿਰਣੇ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਵਧੀਆ ਢੰਗ ਨਾਲ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨਾ" ਹੈ। ਇਸ ਧਾਰਾ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਵਿਰੁੱਧ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇਸ ਨੂੰ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਅਪੀਲ ਦੀ ਯੋਗਤਾ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਟੈਕਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਉਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 31(3)(ਏ) ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕੰਮ ਕਰ ਰਿਹਾ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਪਰ ਉਸਨੇ ਕੋਈ ਰਾਏ ਨਹੀਂ ਜ਼ਾਹਰ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕੀ ਅਜਿਹਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਧਾਰਾ 23(4) ਅਧੀਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੋਲ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਕੋਲ ਮਾਮਲਾ ਦਰਜ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਇਹ ਮਾਮਲਾ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ, ਜਿਸ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਇੱਕ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਲਈ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਸੀ। ਫਿਰ ਪ੍ਰੀਵੀ ਕੌਂਸਲ ਵਿੱਚ ਲਿਜਾਇਆ ਗਿਆ। ਬਿਨਾਂ ਸ਼ੱਕ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਲਾਰਡ ਰੋਮਰ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਕੇਸ ਦੱਸਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਸਵਾਲ ਇਹ ਉੱਠਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਯੋਗ ਸੀ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਖੁਦ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਦੇਣ ਤੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਵਾਂਝਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਉਹ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਜੋ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ ਇਹ ਕੇਸ "ਅਪੀਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਸਵਾਲ" ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਇਸ ਲਈ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਹਵਾਲਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਹੁਕਮਨਾਮੇ 'ਤੇ ਸੀ।

ਇਕ ਹੋਰ ਕੇਸ ਜਿਸ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਉਹ ਹੈ ਵਡੀਲਾਲ ਲੱਲੂਭਾਈ ਮਹਿਤਾ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1935 3 I.T.R 152)। ਇਹ ਕੇਸ ਸੇਠ ਗੁਰਮੁਖ ਸਿੰਘ ਦੇ ਕੇਸ (1944 12

I.T.R 393 at p. 404) ਵਿਚ ਲਾਹੌਰ ਦੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਜਸਟਿਸ ਦੀਨ ਮੁਹੰਮਦ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਜੇਕਰ ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਨਵੇਂ ਸਵਾਲ ਰੱਖੇ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਨਾ ਕਿ ਸਿਰਫ ਸਵਾਲਾਂ ਦੇ ਰੂਪ ਨੂੰ ਪੁਨਰਗਠਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ 2 ਦੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦੀ ਵਿਆਖਿਆ ਗਲਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਸੀ ਵਡੀਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1935 3 I.T.R 152) ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਬੀਓਮੋਂਟ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਟੀਕ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਕਰਨਾ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਸੱਠ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਤਿਆਰ ਕਰਕੇ ਰੈਫਰ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਉਸ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ. ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਤੋਂ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਹੌਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਅਸਹਿਮਤੀ ਪ੍ਰਗਟਾਈ ਹੈ, ਸਗੋਂ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਬਨਾਮ ਸੀ.ਪੀ.ਐਲ.ਈ. ਚੇਤਯਾਰ (A.I.R 1934 Rang. 132) ਦੇ ਰੰਗੂਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੇ ਵੀ ਇਸ ਤੋਂ ਉਲਟ ਵਿਚਾਰ ਲਿਆ ਹੈ। ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਤਿੰਨ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਵੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਫਿਰ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾਵਾਂ ਨੇ ਧਾਰਾ 66(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਨਿਰਣਾ ਲਈ ਦੋ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(3) ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀ ਹੈ। ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀ ਰਾਏ ਸੀ ਕਿ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਸੀ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਰੰਗੂਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਬੈਂਚ ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਜਿਹਾ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 66 (2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਹੈ। ਅਤੇ ਇਹ ਵੀ ਦੇਖਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਧਾਰਾ 66(3) ਦੇ ਤਹਿਤ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ

ਸਵਾਲਾਂ ਦੀ ਹੀ ਜਾਂਚ ਕੀਤੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਚਿੱਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਜਿਨ੍ਹਾਂ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੇ ਆਪਣੀ ਰਾਏ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤੀ ਹੈ। . ਧਾਰਾ 66(3) ਦਾ ਘੇਰਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(2) ਤੋਂ ਵੱਧ ਚੌੜਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇੱਥੇ ਹਵਾਲਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਗਠਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੌਜੂਦ ਸੀ।

ਵਡੀਲਾਲ ਦੇ ਕੇਸ (1935 3 I.T.R 152) ਵਿੱਚ ਬੰਬੇ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਰੰਗੂਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਲਏ ਗਏ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਸਹਾਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਜੋ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕੀਮਤ 'ਤੇ ਹੁਣ ਕਾਨੂੰਨ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਮੌਜੂਦਾ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ ਵਿੱਚ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀਆਂ ਲੋੜਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ।

ਨਿਊ ਪੀਸਗੁਡਜ਼ ਕੇਸ (1947 15 I.T.R 319) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਬੰਬੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਪਰ ਉਸੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਦੋ ਪਹਿਲੂਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇੱਕ ਵੀ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ। ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪੰਨਾ 322 'ਤੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 9 ਦੇ ਸਹੀ ਨਿਰਮਾਣ 'ਤੇ ਮਿਊਂਸਪਲ ਟੈਕਸਾਂ ਅਤੇ ਸ਼ਹਿਰੀ ਅਚੱਲ ਜਾਇਦਾਦ ਟੈਕਸ ਲਈ ਅਦਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਆਮਦਨ ਦੀ ਗਣਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਕਟੌਤੀ ਵਜੋਂ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਜਾਇਦਾਦ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਦੇ ਦੋ ਪਹਿਲੂ ਸਨ-

“(1) ਕਿ ਇਹ ਟੈਕਸ ਬੇਨਾਫਾਈਡ ਸਾਲਾਨਾ ਮੁੱਲ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਪਹਿਲੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਕੱਟਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ

(2) ਕਿ ਸੰਪੱਤੀ ਦਾ ਸਲਾਨਾ ਮੁੱਲ ਪਤਾ ਲਗਾਇਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਸਿਰਲੇਖਾਂ (iv) ਅਤੇ (v) ਅਧੀਨ ਮਨਜ਼ੂਰ ਕਟੌਤੀਆਂ ਹਨ।”

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੇਸ ਵੀ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਸਮਰਥਨ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ।

ਮੋਹਨ ਲਾਲ ਹੀਰਾਲਾਲ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1952 22 I.T.R 448) ਨਾਗਪੁਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੈ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਜੋ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਚਾਗਲਾ ਦੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦਾ ਪਾਲਣ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਇਹ ਨਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਸ਼ਾਸਨ ਦਾ

ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਸਿਧਾਂਤ ਹੈ ਕਿ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਕਾਨੂੰਨ ਬਾਰੇ ਕੋਈ ਵੀ ਸਵਾਲ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣਕਰਤਾ ਨੂੰ ਤੱਥਾਂ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਨਾ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹਮੇਸ਼ਾ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਢੁਕਵੇਂ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦੀ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰੀ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਇਹ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਜੋ ਮੈਂ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਕਹਾਂਗਾ, ਬਹੁਤ ਵਿਆਪਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਪੂਰੀ ਯੋਜਨਾ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਬਾਰੇ ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਚਰਚਾ ਕਰ ਚੁੱਕਾ ਹਾਂ। ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਉਠਾਏ ਜਾਂਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਇਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਅਤੇ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਜਾਂ ਛੱਡ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਆਮਦਨ ਕਰ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਸੀਮਤ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਦਾਲਤ ਦਾ ਕੰਮ ਸਲਾਹਕਾਰੀ ਤੋਂ ਵੱਧ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਇਹ ਸਲਾਹ ਦੇਣੀ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ 'ਤੇ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਵੀ ਹੈ ਪਰ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66 (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੀ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੀ ਹੈ।

ਮਿਸਟਰ ਗੋਸਾਈਂ ਨੇ ਅਟਾਰਨੀ-ਜਨਰਲ ਬਨਾਮ ਅਵੇਲੀਨੋ ਅਰਾਮਾਯੋ (1925 1 K.B 86, 108) ਵਿੱਚ ਐਟਕਿਨ, ਐਲ.ਜੇ. ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਵੀ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹੈ ਅਤੇ ਭਾਰਤ ਵਿੱਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵੱਖਰਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਹਾਰਾਜ ਕੁਮਾਰ ਕਮਲ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1954 26 I.T.R 79) ਪੰਨਾ 86 'ਤੇ "ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੋ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਕੋਲ ਕੁਝ ਰਸਮੀ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਤੋਂ ਸਪੈਸ਼ਲ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਫਿਰ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਉਹਨਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਕੇਸ ਦਰਜ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨਰਾਂ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਬੁਲਾਉਂਦੇ ਹੋਏ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇਹ ਕਹਿੰਦੇ ਨਹੀਂ ਸੁਣਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਸ੍ਰੀ ਕੁੰਦਨ ਲਾਲ ਗੋਸਾਈਂ ਨੇ ਵੀ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬਨਾਮ ਮੈਸਰਜ਼ ਓਗਲੇ ਗਲਾਸ ਵਰਕਸ ਲਿਮਟਿਡ (A.I.R 1954 SC 429) ਵਿੱਚ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਪਰ ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਨੇ ਵੀ ਇਹ ਦਲੀਲ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸਵਾਲ

ਨਹੀਂ ਸੀ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਰੈਫਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਇਹ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਸੀ ਅਤੇ ਉਪ-ਧਾਰਾ (5) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਪਣੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸਦਾ ਜਵਾਬ ਦਿਓ। ਪੰਨਾ 434 'ਤੇ ਜਸਟਿਸ ਦਾਸ ਨੇ ਕਿਹਾ-

“ਸਵਾਲ ਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਦਰਸਾਉਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ" ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੀ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਦੀ ਭਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਬਦਲ ਕੇ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਨੂੰ ਅਣਉਚਿਤ ਕੱਟਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਹ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੇ ਇਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਹੈ, ਅਸੀਂ ਇਸ ਨੂੰ ਬੰਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।”

ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਜਦੋਂ ਕੇਸਾਂ ਨੂੰ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਦੱਸਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੀ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸੁਪਰੀਮ ਕੋਰਟ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਖੁਸ਼ੀਰਾਮ ਮੁਰਾਰੀਲਾਲ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1954 25 I.T.R 572) ਅਤੇ ਬਿਸ਼ੇਸ਼ਵਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਕਮਿਸ਼ਨਰ (1955 27 I.T.R 376) ਵਿੱਚ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਪਰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੇਸ ਦਾ ਬਿਆਨ ਮੰਗਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਬੈਂਚ ਕੋਲ ਭੇਜਦਾ ਹੈ। ਜਿਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਸ ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਗੁਣਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਇਹ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਸੀ।

ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਕੇਸਾਂ ਦੀ ਉੱਪਰ ਚਰਚਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਉਹ ਦਿਖਾਉਂਦੇ ਹਨ ਉਹ-

- (i) ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸਲਾਹਕਾਰ ਅਤੇ ਸੀਮਤ ਹੈ;
- (ii) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਕੇਵਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਜਿਹੇ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦੇ ਹਨ ਜੋ ਇਸ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ ਅਤੇ ਨਜਿੱਠੇ ਗਏ ਹਨ;
- (iii) ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਲਈ ਮੁਲਾਂਕਣ ਜਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੇਸ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਨਿਰਧਾਰਤ ਫਾਰਮ 'ਤੇ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜੋ ਆਦੇਸ਼ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਉਸ ਸਵਾਲ ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ

'ਤੇ ਹਵਾਲਾ ਮੰਗਿਆ ਗਿਆ ਹੈ;

(iv) ਅਜਿਹੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ 'ਤੇ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਲਈ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਸਵਾਲ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਉਹ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਸਵਾਲ ਹਨ ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੀ ਰਾਏ ਲਈ ਰੈਫਰ ਕਰਨਾ;

(v) ਜੇਕਰ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਬਿਨੈਕਾਰ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(2) ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਲਈ ਅਦਾਲਤ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ;

(vi) ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਠਾਏ ਗਏ ਅਤੇ ਹਵਾਲੇ ਕੀਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਤੱਕ ਸੀਮਤ ਹੈ। ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਕੋਈ ਵੀ ਅਜਿਹਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾ ਸਕਦੀ ਜਿਸ ਦਾ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(1) ਜਾਂ ਸੈਕਸ਼ਨ 66(2) ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ;

(vii) ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਕੋਲ ਖੁਦ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਇਸ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਧਾਰਾ 66(1) ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66(2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੱਕ ਵੀ ਸੀਮਿਤ ਹਨ; ਅਤੇ

(viii) ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਸਵਾਲ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਉਠਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਲਈ ਪਾਬੰਦ ਹੈ।

ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟੀਕੋਣ ਵਿਚ ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਤਾਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਨੂੰ ਕੋਈ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਸਵਾਲ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਇਸ ਲਈ ਮੈਂ ਫੁੱਲ ਬੈਂਚ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦੇਵਾਂਗਾ।

ਜਸਟਿਸ ਫਲਸ਼ੋ, ਮੈਨੂੰ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਜਸਟਿਸ ਕਪੂਰ ਦੇ ਵਿਸਤ੍ਰਿਤ ਫੈਸਲੇ ਦੀ ਪੜਚੋਲ ਕਰਨ ਦਾ ਫਾਇਦਾ ਹੋਇਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਂ ਉਸ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸਾਡੇ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਪਹਿਲੇ ਸਥਾਨ 'ਤੇ ਹਾਲਾਂਕਿ ਇਹ ਸਿੱਧੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਉੱਠਦਾ ਹੈ ਪਰ ਸਿਰਫ ਕੇਸ ਦੇ ਬਿਆਨ ਦੇ ਛੇਵੇਂ ਪੈਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਮੈਂ ਉਸ ਦੇ ਵਿਚਾਰ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਦੂਜੇ ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮਾਮਲਾ ਇਨਕਮ ਟੈਕਸ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 66(1) ਦੇ ਤਹਿਤ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸਹੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਇਸ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਸੀ।

ਮੈਂ ਇਸ ਤਜਵੀਜ਼ ਨਾਲ ਵੀ ਆਮ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਧਾਰਾ 66 ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੇ ਗਏ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਨਵਾਂ ਕੇਸ ਸਥਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਨੁਕਤੇ ਉਠਾਉਣ ਅਤੇ ਬਿਆਨ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਭਾਵੇਂ ਇਹ ਪਹਿਲਾਂ ਵੀ ਨਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹੋਣ। ਟਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਪਾਏ ਗਏ ਤੱਥਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਸ਼ਬਦ ਦੇ ਅਰਥਾਂ ਨੂੰ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਇੱਕ ਅਜਿਹਾ ਹੈ ਜੋ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਕੁਝ ਅਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਅਫਸੋਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੈ ਕਿ ਮੈਂ ਉਸ ਵਿਚਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਭਰਾ ਦੁਆਰਾ ਅਪਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਜੇਕਰ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕੀ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਬਹੁਤ ਜ਼ਿਆਦਾ ਵਿਆਪਕ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕੁਝ ਯੋਗਤਾ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ? ਮੈਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਪ੍ਰਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਪਹਿਲੂਆਂ ਦਾ ਨਿਰਣੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਏ ਬਿੰਦੂ ਦਾ ਕੀ ਅਰਥ ਹੈ, ਸਾਡੇ ਸਾਹਮਣੇ ਬਹੁਤ ਅਤੇ ਲੰਮੀ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ 'ਤੇ ਸਾਡੀ ਰਾਏ ਮੰਗੀ ਗਈ ਹੈ।

ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਜਨਰਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਫਿਰ ਵੀ ਇਹ ਵਿਚਾਰ ਪ੍ਰਗਟ ਕੀਤਾ ਕਿ ਜਸਟਿਸ ਖੋਸਲਾ ਅਤੇ ਮੈਂ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਆਫ਼ ਇਨਕਮ-ਟੈਕਸ ਬਨਾਮ ਪੰਜਾਬ ਨੈਸ਼ਨਲ ਬੈਂਕ ਲਿਮਟਿਡ (1952 21 I.T.R 526) ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਸਹੀ ਸੀ। ਉੱਥੇ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਵਿੱਚ ਹੀ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਵਿਚਾਰਿਆ ਨਹੀਂ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਮੁੱਦਾ ਇਹ ਅਪੀਲੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਅਪੀਲ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ ਅਤੇ ਮੈਂ ਅਜੇ ਵੀ ਇਸ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਹਾਂ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦਾ ਇੱਕ ਬੁਨਿਆਦੀ ਮੁੱਦਾ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਇਸਨੂੰ ਅਪੀਲੀ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਨਜਿੱਠਿਆ ਨਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇ। ਮੈਂ ਸਮਝਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਦਾ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਕਿ ਇਸ ਕਿਸਮ ਦੇ ਕਿਸੇ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਨਜਿੱਠਿਆ ਗਿਆ ਸਮਝਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਣਾ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਮਝਦਾਰੀ ਵਾਲਾ ਸੀ।

ਮੇਰੇ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਦੂਸਰੀ ਕਿਸਮ ਦਾ ਮਾਮਲਾ ਉਹ ਹੈ ਜਦੋਂ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਨੁਕਤਾ ਉਠਾਇਆ ਅਤੇ ਬਹਿਸ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਰ ਅਣਜਾਣੇ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਬਿੰਦੂ ਨੂੰ ਗੰਭੀਰਤਾ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰਨ ਦੇ ਯੋਗ

ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਅਪੀਲੀ ਆਦੇਸ਼ ਵਿੱਚ ਇਸਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜੇ ਮੇਰੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵੀਰ ਦੁਆਰਾ ਦੁਹਰਾਈ ਗਈ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਹਾਈ ਕੋਰਟਾਂ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਾਹਰ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਸ਼ਾਬਦਿਕ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਜਿਹਾ ਨੁਕਤਾ ਲਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਭਾਵੇਂ ਪਦਾਰਥ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਅਤੇ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਅਧੀਨ ਹਵਾਲਾ ਦਾ ਤੱਤ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ "ਅਪੀਲੀ ਹੁਕਮ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ"। ਇਸ ਦੇ ਮੰਦਭਾਗੇ ਨਤੀਜੇ ਨਿਕਲ ਸਕਦੇ ਹਨ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਸ਼੍ਰੀ ਪਾਠਕ ਨੇ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਲਈ ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਹਾਈਕੋਰਟ ਵਿਚ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਅਪੀਲੀ ਆਦੇਸ਼ ਲਿਖਣ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਵਾਲ ਵਿੱਚ ਬਿੰਦੂ ਦੇ ਨਾਲ ਬਹੁਤ ਤਸੱਲੀਬਖਸ਼ ਹੈ। ਇਹ ਨਿਸ਼ਚਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਔਖਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿਚ ਧਾਰਾ 66 ਦੇ ਅਧੀਨ ਨੁਕਤੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ ਬਹੁਤ ਸੌਖਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਫੈਸਲਾ ਉਸ ਧਿਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹੋਇਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦਾ ਨਿਰਣੇ ਵਿਚ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਭੁੱਲ ਕਰਕੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਠਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਹ ਨਿਰਣੇ ਤੋਂ ਪੈਦਾ ਹੋਇਆ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਇਹਨਾਂ ਯੋਗ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਦੇ ਨਾਲ ਮੈਂ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਲਈ ਜ਼ਿਕਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਪਹਿਲੇ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਚੀਫ਼ ਜਸਟਿਸ ਏ.ਐਨ. ਭੰਡਾਰੀ ਮੈਂ ਇਸ ਗੱਲ ਨਾਲ ਸਹਿਮਤ ਹਾਂ ਕਿ ਸਾਡੇ ਕੋਲੋਂ ਪੁੱਛੇ ਗਏ ਪਹਿਲੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾਂਹ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਡਿਸਕਲੇਮਰ:- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾਂ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ, ਨਿਆਂ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।